A°. 1844. N°. 130.

MAANDAG DEN 28sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Officieel Gedeelte.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 25 October 1844.

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal, dd. 22 dezer, No. 1254, is tot Dienaar der Justitie bevorderd, de Veldwachter B KUIJPERS en in diens plaats benoemd B. FLUCHT.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 26 October 1844.

Bij resolutie van den Gouverneur Generaal dd. heden, No. 1276, is de 4e Klerk bij de Administratie van Financien J. A. C. FLU, uit die betrekking ontslagen, en in diens plaats benoemd, den Klerk bij de Lands Magazijnen P. G. LABADIE.

De Gouvernements Secretaris,
G. S DE VEER.

PARAMARIBO, den 28 October 1844.

De navolgende personen sich aan het Collegie van Commissarissen tot de Onbeheerde Boedels hebbende aangemeld, te weten:

1. BEENK TJEBBES, als Gemagtigde: van ANNA ELISABETH SCHOENMAKER, Huisvrouw van DANIEL ESEHERIEK, — en
2. Van ARNOLDUS VLECK, verzoekende de uitkeering van het provenue van het verkochte Huis en Erf, aan de Voorstad Zeelandia, La. A. No. 117 en van de mede verkochte Slavinnen Antoinette en Philida, toebehoord hebbende aan den Boedel wijlen DANIEL JACOBS, doch in vruchtgebruik geweest bij mede wijlen PREMIERE van JACOBS, — en
3. Van JOHANNA MARIA HELCUS, om de af- en overgifte van een vierde aandeel in de Nalatenschap van wijlen WILHELM ANDREAS HELCUS.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten, redenen van oppositie daartegen te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van veertien dagen na dato dezes, sich deswegens bij gemotiveerde memorie aan het Collegie voormeld te adresseren; zullende na verloop van dien termijn, op die verzoeken worden beslist, als het Collegie zal vermeenen te behooren.

De Secretaris,
(3354) F. C. COBLIJN.

De fungerende CURATORS bij het Departement der Onbeheerde Boedels, zullen in het lokaal van hetzelve Departement, op Woensdag den 30sten dezer, des namiddags ten 4 ure, door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

De GOEDEREN gevonden in de navolgende desolate Boedels, als: JEAN F. MOLINGER, INES TOURO Weduwe JOHAN P. SANDERS, JOHAN C. TREMEEN, CHARLES L. WOLFF, JOHANNA van KENSWIL, JACOBA C. RENSING en HEINRICH J. ULRICH (de laat ste abusivelijk onder de Onbeheerde geadverteerd.)

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet worden opgeroepen.

Paramaribo, den 25 October 1844.
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

In-Officieel Gedeelte.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

(In de rivier Coppename.)

Den 25sten dezer, de Engelsche Brik Catharina, Kapt. T. Barrett, van Bardados, ter afhaling eener lading Hout van 's Lands Etablissement van Houtvelling.

UITGEKLAARD.

Den 25sten, het Schip Apollo, Kapt. D. J. Mik, naar Rotterdam; lading: 158 vaten Suiker.

Den 26sten, het Schip Concordia, Kapt B. J. Wijgers, naar Amsterdam; lading: 269 vaten Suiker, 1 vat- en 13 b. heele Koffij, 1 baal gebroken dito, 15 balen schoone Katoen, 20 dito Cacao, 16 vaten Rum en 186 bossen Quassie Hout.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM:

Het Schip Lodewijk Antonie, Kapt. R. Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijsner. — Is voorzien van eene Polis van Assurantie. — Sluit ultimo November e. k.

Het Schip Vriesland, Kapt. J. C. van der Veer. — Adres bij J. Gisius.

Het Schip Suriname, Kapt. R. van der Meij. Adres bij J. Gisius.

PRIJZEN VAN PRODUCTEN.

De op den 25sten dezer, bij inschrijving verkochte Suiker, heeft opgebragt, als:

20 vaten van Pl. Libanon, $7\frac{6}{10}$ cts.
14 » » » Perou, $7\frac{7}{10}$ cts.

Den 26sten, 51 vaten, aankomende den Boedel M. J. Claver, à $8\frac{25}{100}$ Cts.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(Uittreksels uit de Hollandsche Couranten tot en met den 7 September 1844.)

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 23 Augustus.

In een breedvoerig artikel, waarin hij nagaat het gewigtige van vrede en oorlog in de beraadslagingen der ministers van twee groote natien, wederlegt de Times het beweren van een Whigsch blad, dat de Times door het mededeelen der correspondentien van ooggetuigen bij het bombardement van Tanger, en zijne daarover gemaakte aanmerkingen, de bedoeling zou hebben gehad de gemoederen te verbitteren en alzoo de partijen, die in Engeland en Frankrijk woelen, tegen elkander op te hitsen.

» Het is niet, zegt het blad, de vrede tusschen twee groote en dikwijls vijandige staten, het is niet de harmonie tusschen de lelie en de roos waar men alleen aan denkt; het is de eendragt tusschen zoo vele rijken, de rust van zoo menige staten, de vrede des Christendoms waaraan men denkt, wanneer men naar den vrede verlangt.

» Ontstond er oorlog tusschen Engeland en Frankrijk waar zou de rust van Europa zijn? Zijn Engeland en Frankrijk in goede verstandhouding, welke groote of verwoestende oorlog zou dan het geluk der wereld kunnen storen? En het is de overtuiging hiervan — van het gevaar waarin een onberaden overgang tot oorlog meer dan de strijdende partijen zou storen, die een krachtige invloed op den geest der ministers moet uitoefenen, van wien een woord, menschelijker wijze gesproken, dikwijls de kansen van oorlog of vrede doet afhangen. Een minister van buiten!. zaken kan niet genoeg de gewigtige verantwoording gevoelen, die op hem rust, om niet met overhaasting te handelen. Maar tevens moet hij niet zoo begeerig zijn den vrede te bewaren, om met schandelijke nederigheid zich aan overdreven eischen of onbeschaamde voorstellen te onderwerpen."

Na vervolgens te hebben betoogd, dat Engeland aan Frankrijk niets moet toegeven dan op den voet van gelijkheid, want dat een vrede door opoffering van deszelfs nationale waardigheid gekocht, de zekere weg zoude zijn tot eenen oorlog gelijk alleen een volk hetwelk eene schandelijke beleediging te wreken heeft, dien zoude voeren, zegt het blad verder: » Lord Aberdeen en de Hr. Guizot kennen de waarde van den vrede en de verschrikkingen van den oorlog. Aan zichzelven overgelaten, zullen beide, wij twijfelen er niet aan, de oorlogzuchtigen te leur stellen, door alles aan te wenden wat het vertrouwen en de vriendschap van de beide natien, wier ministers zij zijn, kan vermeerderen."

Daarop gaat het blad over tot het betoog, dat, hoezeer dit ook wordt tegengesproken, het in het volste regt was, om de correspondentien van Britsche officieren, te Tanger tegenwoordig, mede te deelen; dat dit voor Frankrijk geene nationale beleediging kon zijn; dat Engeland of het Engelsche kabinet niet verantwoordelijk kon zijn voor berigten, hoe autentiek ook, voor de meening, hoe juist die zijn moge, van de Times. Het blad protesteert tegen alle verkeerde uitlegging van zijne bedoelingen, tegen de aanklagt, van vijandschap te stoken tusschen Engeland en Frankrijk; maar tevens protesteert het tegen de aanklagt van vreesachtigheid, alsof men onderstelde, dat het niet wist waarin de nationale kracht, in de ure des gevaars, gelegen was.

» God verhoede dat er oorlog zij, zeggen wij." zoo besluit het blad dit breedvoerig betoog, » God verhoede, dat wij de eersten zouden zijn die eene oproeping te wapen zouden verwekken. Maar wij zeggen het met niet minder opregtheid. Indien wij in eenen oorlog gewikkeld worden, kennen wij het geheim onzer magt. Het ligt in de regtvaardigheid onzer zaak: in onze neiging tot vrede, zoo lang men vrede kan verwachten, het ligt in die scheepsmagt, die onder Gods zegen onze vlag zegevierend naar alle oorden der wereld heeft gevoerd, en die wij hopen, dat thans even trotsch zal wapperen als te Ushant, aan den Nijl en bij Trafalgar. Het is de schuld niet der Franschen, dat zij niet tot zeelieden geboren zijn, maar het zou van onze zijde een groote misstap zijn, indien wij geen voordeel trokken van onze bedrevenheid op ons eigen element.

Den 31sten.

De aard der betrekkingen tusschen Engeland en Frankrijk blijft kennelijk steeds zeer moeijelijk, ofschoon het uiterste wordt ingespannen om den vrede te bewaren. Velerlei ongunstige geruchten zijn zelfs sedert een paar dagen in omloop gekomen, omtrent den afloop der onderhandelingen wegens Otaheite en de gebeurtenissen in Marokko. Gisteren werd de beurs daardoor weder zeer geschokt; en de *Morning-Post* nam een goed deel van die geruchten op, hoofdzakelijk daarop nederkomende, dat de stand der betrekkingen tusschen beide landen tot zijne crisis was genaderd, en dat er weinig of geen kans tot eene behoorlijke schikking bestond. De *Times* haast zich heden dat artikel officieel tegen te spreken.

FRANKRIJK.

PARIJS 15 *Augustus*.

Uit een zeer belangrijk werk, hetwelk dezer dagen te Madrid is in het licht verschenen, trekken wij de volgende bijzonderheden, betreffende Marokko, die vooral in de tegenwoordige oogenblikken niet missen kunnen eene levendige belangstelling op te wekken:

»Het is voldoende, de Marokkaansche volkstammen te tellen, om te begrijpen hoe talrijke beginselen van zwakheid en verdeeldheid het keizerrijk Marokko in zich bevat. De onverdraagzaamheid is hun onderscheidend kenmerk; de inwendige oorlog schier hunne normale gesteldheid. In deze genoegzaam wilde, maatschappij kent men slechts twee toestanden: de regeringloosheid en de drieste dwingelandij: van daar het volslagen gemis van nijverheid koophandel en kunsten. De volksverdrukking, aan welke het gouvernement zich overgeeft, en die weelde en welvaart onmogelijk maakt, het zachte vruchtbare klimaat hebben zich zaam verbonden, om deze gesteldheid te vereeuwigen.

»Ieder huisgezin voldoet op zich zelf aan al zijne behoeften; de vrouw spint, de man weeft, de grond levert het brood; de wol van het schap, het haar van den kameel zijn het, die dienen kunnen om hen tegen de brandende hitte der zon te beschermen; voorts voeden hen de melk, het vleesch, de kaas, enz., enz.

»De vernedering in welke de vrouwen leven, is grooter in Marokko dan in de overige landen, die aan het Islamismus zijn onderworpen; aan de wanhoop of aan de eenzaamheid van den harem overgegeven, of tot den zwaarsten arbeid, de geweldigste vermoeijenissen, gedwongen, zijn zij slagtoffers, die aan de vreesselijkste ellende aan eeuwigdurende kwellingen zijn gewijd. Deze zoo treurige levenswijze, het veelvuldige gebruik der warme bladen, de eeuwige strijd der jalouzij, de gekrenkte eigenliefde en de nijd verteren deze zwakke wezens, en het is niet zeldzaam, een jong meisje van 25 jaren te zien, dat tot den vervroegden staat eener vrouw van 50 jaren gekomen is. — De jaarlijksche inkomsten van het keizerrijk bedragen 2 millioen harde piasters; de uitgaven overschrijden niet de som van 990 duizend harde piasters. Het overschot der ontvangsten, ten bedrage van meer dan een millioen harde piasters, vermeerdert jaarlijks den te Mequinez begraven schat, *meitul mel* dat is *huis der rijkdommen*, genoemd; het is meer de bijzondere eigendom van den Sultan, dan eene publieke schatkist. Het marokkaansche krijgsleger is verdeeld in troepen des konings, in die welke Algamasen worden genoemd, en eindelijk in die der gouverneurs en pacha's, die een wezentlijke militie uitmaken. De eerstgemelden worden bezoldigd door den keizer; de beide anderen door derzelver respectieve steden. Het eigenlijke of staande leger, dat der Algamasen, is thans zeer verminderd, en telt ter naauwernood 16000 man. De helft daarvan zijn Negers; in iedere plaats bevinden zich eenige kanonniers, wier getal geene 2000 man te boven gaat; zij zijn door geheel het rijk verspreid. Over het algemeen wordt de marokkaansche soldaat door zijne chefs wèl behandeld ook is hij onderworpen en gehoorzaam, en in het gevecht onversaagd, moedig en vol ijver en goeden wil. Hij is een voortreffelijk scherpschutter; hij heeft, in het paardrijden, al de vlugheid der medgezellen van Juba en Massinissa behouden. De Xiloes, vooral, zijn onvergelijkelijke ruiters. Als een veldslag geleverd wordt, vormt zich de ruiterij, die altijd de zenuw der legermagt uitmaakt, in twee gelijke gedeelten aan de beide vleugels van het leger, hetwelk schier altijd zich als halve maan schaart, met het voetvolk, als dit voorhanden is, in het middenpunt. Als het sein tot het gevecht gegeven wordt, zegt de soldaat, in vrome aandacht, eenige verzen uit den Koran op. De geheele armee buldert dan, onder een vreeselijk gedruisch, de oorlogskreten uit en stort met woest geweld op den vijand in. Als de vijand dezen eersten schok, die vreeselijk is, weerstaat, en als hij in deze gefanatiseerde en kwalijk ingerigte massa's wanorde en verwarring te weeg brengt, slaan zij terstond op de vlugt, en zijn weinig bekwaam om zich te hereenigen. Hunne armee mist eene wèl bediende artillerie; zij hebben niet het minste denkbeeld van militaire taktiek; tot het volvoeren van verrassingen of overrompelingen zijn zij ongemeen behendig, en zij zijn niet minder geoefend in het ontwijken of vermijden der hinderlagen, welke men hun legt. Als zij aanvankelijk eenig voordeel behalen, worden zij vreeselijk; maar als zij met kracht afgewacht en teruggedreven worden, zijn zij ligtelijk ontmoedigd als heden, die gewoon zijn, in den minsten tegenspoed het onverbiddelijke bevel van het noodlot te zien. De zeemagt van het rijk, voormaals geducht en sterk, is thans verminderd tot drie brikken of galjooten, iedere ter naauwernood 40 stukken geschut voerende, en 13 kanonneerbooten, die aan de mondingen der rivieren, Buregreb Lucos en Martil, te Tetuan, zijn gestationeerd. Geheel het personeel der militaire marine overschrijdt tegenwoordig geene 1500 man, zoo soldaten als officieren, constructeurs, geëmploijeerden en werklieden, die in de havens of aan boord der onttakelde schepen zijn verspreid.

»Het despotismus van den Keizer van Marokko is meer onbepaald, dan eenige andere ter wereld in bekende alleenheersching. Hij beschikt geheel vrijmatig over de militaire, burgerlijke, regterlijke en geestelijke magten; de landvoogden der provincien of pacha's oefenen een gelijk gezag met dat des Keizers uit. Hunne rijkdommen zijn onnoemelijk, het zijn de vruchten hunner steeds werkzame afpersingen en knevelarijen."

DUITSCHE POST.

MARIENWERDER, 20 *Augustus*

De stad Schwetz heeft inderdaad zich in grooten nood bevonden. Het water heeft op zijnen doortogt sporen van ontzettende verwoestingen achtergelaten; 12 woonhuizen zijn deels geheel ingestort, deels derwijze gehavend geworden, dat schier aan geene herstelling meer te denken is; 43 andere huizen zijn inzonderheid door het invallen van schoorsteenen zoodanig ontramponeerd, dat zij eerst, na aanmerkelijke herstelling, wederom zullen bewoonbaar zijn, en 137 woonhuizen zijn buiten dien minder of meer beschadigd geworden. Maar de hooge watervloed is voor de lager liggende landerijen, uit hoofde der langnawerkende treurige gevolgen, nog welligt nadeeliger geweest. Geene menschelijke magt kon de vernielende overstroomingen afwenden, die alle landerijen hebben onder water gezet, tot eene hoogte, die, voor zoo verre de berigten reiken, zonder voorbeeld is. In geheel het Weichsel-dal van ons regeringsdistrict (nagenoeg 9 vierkante mijlen oppervlakte) zijn slechts 22 dorpen of gehuchten met te zamen 3319 inwoners verschoond gebleven, en er zijn *geheel* overstroomd: 171 plaatsen met 23043 inwoners. Buitendien zijn van 28 hooger gelegene dorpen, met te zamen 7067 inwoners, al de lagere landerijen overstroomd geworden; zoodat 286 *dorpen en plaatsen met te zamen*, 53,145 *inwoners door den rampslag getroffen zijn*. Groot en, voor als nog, onberekenbaar is de schade, welke duizende arbeidzame menschen door deze zoo onverwachte overstroomingen geleden hebben. Te midden der zegeningen van den oogst, die juist beginnen zoude, brak het ongeluk uit. De grasvlakten, op welke het, met moeite aan de regenstormen ontwoekerde hooi nog op hoopen lag, de aardappel- en graanvelden, die de sikkel en zeissen verbeidden, moestuinen en boomgaarden vol met rijke vruchten — de hoop van geheel het jaar, werden door één slag in een vochtig graf bedorven. In de hooger gelegene gedeelten, waar het vloedwater allengs begint af te loopen, wordt wel hier en daar het graan afgemaaid, maar het is zeer te betwijfelen, of de zoo lang onder water gestaan hebbende aren nog een gezond voedingsmiddel zullen opleveren, en zelfs of het stroo nog wel voor het vee zal bruikbaar zijn.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.